

אורות השבת

גלאיון מס' 978

מנהל מערכת
הרב אברהם טרייקי

פרשת השבוע

הרברט אדרי

דבר רב העיר שליט"א

חכמת ומידות

ויאזכיר אל-עוזר הילכו אל אנשי הצעה היבאים למלוכה
זאת רקחת התורה אשר צוה יהוה את משה
(במדבר לא, כא)

ויאמר אלעזר הכהן: לפי שבא משה לכלל כנס, בא לכלל טיעות שנתעלומו ממנו הלכות גਊלי עובדי וכוכבים... (רש"י)

המקור לדברי רשי^ג הילו, הוא מדברי הש"ס (פסחים טו, ב): 'ריש לקיש אמר כל אדם שכובע, אם חכם הוא – חכםו מסתלקת ממנו, אם נביא הוא – נבאותו מסתלקת ממנו. אם חכם הוא חכםתו מסתלקת ממנו, ממשה דכתיב (במדבר לא, ז) ויקנוף משה על פקווי החיל וגוי, וכתיב (שם לא, כא) ויאמר אלעזר הכהן אל אנשי הצבא הבאים ללחימה זאת חקת התורה אשר ציווה יה' את משה וגוי, מכלל דמשה איילם מיניה. אם בבביה הוא נבאותו מסתלקת ממנו, מאלישע דכתיב (מלכים ב – ג, ז) לויל פני יהושפט מלך יהודה אני נושא אם אביט אליך ואם ארץ וגוי, וכתיב (שם ג, טו) ועתה קחו לי מגנן והיה כגן המגן ותהי עליו רוחך. ופי רשי^ג: 'קחו לי מגנן – להעביר בעס שיכנס על יהודיהם. ותהי עליו ידך – מכלל אסתלקין', עיישי.

וותלב מושתומים, וכי כעסו של משה היה חייוensus של טינה או קלקל המידות, והולא קיימים מצות ה' היא זו שבערה בקרבו עד שקצת על פקדוי החיל' מזדוע החיותם כל נקבה'. בפרט שעיקר החטא והמגפה הנוראה שבאה בעקבותיו, היה בגל בנות מדין שהחטיאו את ישראל. וא"כ מודע לנו שמשה בעונש חמור כל כך, שנסתלקה ממנו חכמו! וכן יש לתהום על סילוק נבאותו של אלישע, אשר כעסו לא היה אלא מהאה נורצת על כבוד שמיים. שהרי יהודים מלך רשות היה וכיל ימי מלכותו עשה הרע בעיני ה' וגם דבק בחטאונות ררביעם בן בטב אשר החטא את ישראל, למפורש בכתביהם (שם), ורק בacr לו פנה אל אלישע שיטפל בudo לביל ימות הוא וככל צבאו בצמא, ועל כך זעם בו אלישע מה לי ולך אל נבנאי אבן ואל נבנאי אמרך. זאת ועוד, שלבסוף כבש את כעסו והתפלל בעדים

הצאת יש לנו להעיר, על דברי פרוי והודה ש: 'כל המתויר, אם חכם הוא – חכמותו נבאותו מסתלקת ממוני, אם נביא הוא – נבאותו מסתלקת ממוני. אם חכם הוא חכמותו מסתלקת ממוני – מהלך, ואם רוח התחילה מקלט ממוני – מדברים, ואם רוח הלהכה זו שמוטית ושבחתה. אם נביא הוא נבאותו מסתלקת ממוני – מדברה, וכटיב' שופטים ה, ג) חדר פזון כישראאל חדרו עד שקמותי דברה שקמותי את בישראלוגו ויורה שהיתה משפטת המנוגדים שלפניה ומופארת בעצמה – רשי', וכटיב' שם ה, יב) עורי עורי דברי שיר' שנשנתקה מהמת סלוק נבאותה – רשי'. ושוב הלב משותם, וכי היל מופת העונה כיישראאל כהוראת התלמיד (שבת ל, ב) ילולם והא אדם ענוותן כהלהי, היהת כונתו חיו' שלחתייר על בני בתира או להתכבד בקהלום, הרי פשותו שלא ביקש אלא להוכיחם על שאל שמשו בפניו שני גודלי הדור שמעיה ואבטlion, כմבוואר שם להדייא בגוף המשועה. לאיא' י' במאחטה, עד נשנתקחה ממוני תורה. וכן יש לתמונה על הסתלקות הנבואה ממדבורה, וכי כוונתה היהת חיו' להתפआ בעצמה או להשפיל את המנוגדים שלפניה!

ג) אם נזכיר דוגמא אחת שיש בה כדי לאלפיו בינה, עד כמה מידת העונה היא מפתח החכמה. וככה חם דברי הש"ס (מנוחות ז, א): 'אמבי מסכתא אתעקרה ליה ונשנתקחה ממוני' (מןוחות), ואנת קמיה דרב חסדא לאדכורי גמריה. ולישלח לה וליתוי ללבביה (מדוע) שא שלח לרוב חסדא), סבר הכי מסתיעא מיליאת תפ' פי' ופי' רשי': ממסתיעא מיליאת, משות יוצאי ומיצאי, עי'יש'. ולפי הנראה, אין הכוונה בה רדק לעצם שתורת ההלכה, אלא כיון שרוב חסדא היה תלמידו לדוכמי מורשי' לעיל, אמר כי הגע עצמן כבמה צרך היה לשבור את מידותיו כדי לילך לתלמידו ללימודו וממנו את מה שהוא עצמו לימדו. וזהו עוקם 'היגיינה' שדיבר בה רשי'. ועל כל פנים מפרש לפניו, שסבירי בשעה נשנתקחה ממוני תלמודו, לא מצא דرك טוביה יותר להחרזרת תלמודו, הנשאר מידת העונה ללכנת למדוד נוראה מותלמודו – סבר הכי מסתיעא מיליאת תפ'!

מעתת שפיר יש לומר, שאין בדברי הגמ' בפסחים הנז'ל עונש כפשוטו על חטא הגאנז

דבר העורך

אהבת חיים

ו'ידבר ה' אל משה לאמור, נקום נקמת בני ישראל מאת המדיינים אחר תאسف אל עמק', מודיע לא היה יכול משה רבינו להיאסף אל עמו רק לאחר שינוקם מאות המדיינים, מבאר הברכה מושלת' עפ"י הארוי' ל' שכלה מהותנו וענינו של משה רבינו ע"ה שהוא הנוגל הראשון והגואל האחרון, והוא יהיה המשיח בסוד הכתוב 'מה ש'יהה ת'יא שייה' ראשי תיבות 'משה', ואיתא במסכת יומא בית שני רוח בעזון שנאת חיננס', ועל כן דע משה רבינו שבשביל לבוא ולגאל את ישראל צריך לבטל את הקלייפה של "שנתה חיננס", שהיא הקלייפה של מדין "מדין" הוא מלשון מדון ומריבבה" שכלה מחותם היה להרבות "שנהה ומחלוקת בעולס", ורק כשתבטל ה"שנתה חיננס" ותהייה "אהבת חיננס" תבוא הנגולה השליםה.

הנְּבָאָה וְהַלְּקָה וְהַמִּזְרָח

רב המרכז הרפואי "סורוקה"
ויק"ק "שבט ישראל" שכונה יא' באר שבע

לוח זמנים שבועי

לוח הזמנים									
מודיעין לברא-שבע									
עלות השחר									
בן שליט וטפילין									
4:30	4:29	4:29	4:28	4:27	4:26	4:26			
4:38	4:38	4:37	4:36	4:35	4:35	4:34			
6:02	6:01	6:01	6:00	5:59	5:59	5:58			
8:38	8:38	8:38	8:37	8:37	8:37	8:36			
9:20	9:20	9:19	9:19	9:19	9:18	9:18			
10:29	10:29	10:28	10:28	10:28	10:28	10:28	ס"ו ברכות ק"ש		
12:47	12:47	12:47	12:47	12:47	12:47	12:47	חצות ים ולילה		
13:22	13:22	13:22	13:23	13:23	13:23	13:23	טמיה גחליה		
18:31	18:32	18:33	18:33	18:34	18:34	18:34	פלג המטה		
19:40	19:41	19:42	19:42	19:43	19:44	19:44	שקיעה		
19:57	19:58	19:58	19:59	20:00	20:00	20:01	צאת הכוכבים		

זמןוי הדלקת הנרות

מיטות	פרשת השבוע:
דברי ירמיהו	הפטורה:
19:25	כניסת השבת:
20:16	יציאת השבת:
21:09	רבנו הַמֶּלֶךְ:

ר' ראש חדש מלחמת אב בז' יומן שישי הבעלית המולד ליל שישי שעה 20:32 ו-4 חלקים.

אודות הנסיבות

או הкус, אלא אדרבה יסילוק חכמתם ('באותה הלכה) של משה והל הוא פועל יוצא ממידת העונה המופלגת שהיתה בהם. והינו שודוקה בהם ודקוקם ממשימים כחות השערת, יעוצז'ו לחכמתם מפני מידת העונה שהיתה בהם, וא"כ בדין הוא שכי' שיורח חכמתם – כך גודל הזהירות הנדרשת מהם לשימור מידת העונה שהיתה בהם בכל תנאי ובכל מצב, שהרי היא המפתח לכל חכמתם. וכן יש לומר לגבי הסתלקות הנבואה (לשעתה) של אלישע הנביא, שהרי מידת העונה היא תני' לבואה ורוח הקדוש, מבואר במשנה (סוטה ט, ט): "עונה מביאה לידי רוח הקודש!"
ויראת חטא מביאה לידי חסידות, וחסידות מביאה לידי רוח הקודש!
אכן גדול ומואר הדורות האמיטיים, ברחו מן הבודד כדי שבורח מפני האש. ודודו שמרן החפץ חיות היה מגן את התארים המופוזים שהעניקה לו במכתבים כמו 'גואר וצדיק'. ובספרו 'חפץ חיים על התורה' סיפר רבנן המוגנד מישראל זווילא, מעשה בכפי אחד שלמד תורה הלוח לבל פרטיו, עד שהיה בקאה בכל ענייני המולד ובקביעת המועדים, והוא תושבי חברה המכנים אותו בתרבותם של رب וגאון. אך פעםacha נזדמן לעיר וילנא והתפלל בבית מדרשו של הנגר"א, ובין מנהה למעורב השתתף בשיעורו של הנגר"א, ולא בינו כלם מכל החידושים והപוליפים... וסימן החפץ היה,
שכך היה ממש עם כל אותם אנשים פשוטים שוכנים אותם בעוה"ז שבתוואר רבנים וגאונים, שכasher ישבו בעוה"ז במחיצת גודלי התורה האמיטיים, לא בינו כלום מטורתם, כלום יש לך הגינום גדול מזה!...
בתשותבות מכתב דרבינו אלעזר פאפו בעל פלא גו"ע זי"ע שכטב בכתבני נערותו, מצוית תשותות שקיבל מרבו רבינו בר נימין מנחים ב"ר יוסוף דעתן זצ"ל שהיה מגדולי החכמים בדוראיינו. באחת מהעותיו לתלמידיו, אילפו מוסר הכתיבה, זהה הלשון: "שתייה זהיר כתוב על המחברים בלשון כבוד, ושים נגד עיניך מה שכתב מופת דורנו החדי"א גער"ז בשם היורשלימי, שלעולם יהיה בעל השमועה נגד עיניו וזה היה נכון בଘלו. גם היזהר שלא תכתוב כלל גלגולוני הספרים, וכבר ראית שבאזה מקומות כתבת ומחתקת, והיה מן הרואוי לעונש לך על זה, אלא שעשיית את עצמי כאלו לא ראיתי", עכ"ל (אורות הפלא). ישמע חכם ויסוף לך!

הרב יהודה דרשי
הרבי הראשי וראב"ד באר-שבע

להסיר מכשול

לאור תלונות מהתושבים בעיר על הטעה בכשרות
הירינו מבקרים בזאת: כל עסק אשר יש לו כשרות רגילה בלבד
ומпросם שיש לו מזוריים בד"ץ כגון: בשור, ירק גוש קטיף וכו'

**אין אלו אחראים לכשרות המהדרין במקומות
תעודת ה取证 הינה על כשרות רגילה בלבד**

**בנסיבות מהדרין יש לבדוק את
תעודת ה取证 בד"ץ לmahdrin**

אורות הפרשנה

ויבדר משה אל ראש הפתות לבני ישראל לאמר זה הדבר אשר צוה
ה', צריך להבין האור החיון הקדוש מה נשנה מזוונה זו והתרת
נדירים שפרט בה הכתוב 'אל ראש הפתות', ויש לומר על פי משה'כ רשי'
שיש תיביה "אל" שמשמעותה היא "על", כמו שנאמר יורי רעב בימי זוד
שלוש שנים שנה ונח ויבקש דוד את פניהם ויאמר ה', אל שאל ואל
בית הדמים על אשר המית את הגבעונים, ויצו ישראל לקראת פלשתים
למלחמה ונינן ישראל לפניו פלשתים, וארון האלוקים נלקח לפלשתים
ושני בני עלי הכהן חפני פוניכס מתו, ותשמעו אשת פוניכס ותברע ותלד
ותמות, ובעת מותה קראה יליד הנולד בשם "aiciboud" אל הלקח ארונו
האלוקים כי גלה כבוד מישראלי, ולפי זה יש לפרש כאן שהכוונה שםשה
רבינו ע"ה בא ונותן לנו סימן לידע לאיזזה رب וצדיק צרכיס לhidbek,
ובאיור הפסוק כך: "ויבדר משה" משה דבר "אל ראש" על הנושא
של ראש ומגנו יישראל לאיזזה מהם צרך להידבק, "הפתות" דוקא
לאל שיש בהם עזנה, ואני מוחזקים את עצם למורדים מעם נעלים
ומיויחדים, אלא מוגווישים עצם כאשר צדיק למדת וזה ועוד לא זכו
להתעלות, "לבני ישראל אמרו" והסימן המובהק לויה יתבטא בזה,
שצדיקים ענווים אלו הם מוצאים חן בעיני הציבור, בשעה שאומרים
דברי תורה לפני הקhal, הדברים ערבים לשומעים ומתקבלים על ליבם
בחאה ושמחה, ועל צדיק כזה ניתן לומר עליו "זה הדבר אשר ציווה
ה'" שורה עליו השכינה הקדושה והיא מדברת מותן גורנו את ציוויי
ה' יתברך, כמו שנאמר אצל משה רבינו ע"ה ימושה ענוו מאד מכל האדים
אשר על פניו האדמה".

התרת נדרים

"וירדבר משה אל ראשי המתוות ג'נטמירה" הם, אראה להתיר שטוב שמוט", הכוונה לדאייא במסכת נדרים כל הנודר כאלו בונה במוה והמקיימו כאילו מקריב עליו בשעת איסור הבמות. ועל כן טוב בעיניי כי יתברך שם ראשיהם יראו למוצאו פתח חרטה להתיר את הנדר לבטלו ולשומותו אותו מהאיסור של עשיית במוה, והקב"ה מאיר את עיניהם של החכמים למצוא פתח שאילו ידע כך וכך הוא לא היה נודר כל עיקר, וכדייא בא מסכת כתובות שהחכם הוא עוקר בזה את הנדר מעיקרו והוא זהה ליה כלא נדר כלל.

שכונה מדוברת מתחוץ גראטן

"וַיֹּאמֶר מֶלֶךְ יִשְׂרָאֵל רַא אֶת־יְמִינְךָ וְאֶת־בָּנְךָ לְבָנָי יִשְׂרָאֵל לְאַמְرָה זֶה הַדָּבָר" ראשית טובות עם התיבות גימטריה "אמיריה או הallel", רומו למש"כ רשי' כאן של הנביאים נתנו בלאשון "כה" כי אמר ח", ומוסיף עליהם משה רבינו ע"ה שנתנו גם בלשון "זה" וזה הדבר, שהשכינה הייתה מדברת מותן גורע.

לא יחלל דעתך

"לא יחול דברו" גימטריה "אלו חבר ליום", הדיבורים האלה שלך יש להם כוח להפוך מעשים כמו מעשה של היד, ועל כן בחיזור שלא חלל דיבורו שתישמר על פיך ולשונך לחבר טוב שלא תצאית את הדיבור מפיק בנקל רק לאחר מחשבה תחילה, אם יביא לך דבר זה איזה טوبة אמרחו, ואם לאו אלא הוא סתם דברו בעלמא לא שייאץ לך כלל תעלת תשtopic ואל תאמrho, כדאיתא במסכת מגילה מלחה בספל משותפה ברברי.

שפע ברכה על יד מאה ברכות

ו'ודבר ה' אל משה לאמרו, נקום נקמת בני ישראל מאת המדיינים אחר תאסף אל עמך", "מאת המדיינים אחריו גמטריה "אחיה תורם מהה מדין", הכוונה למה שכותב הוזהר שחשכינה הקדושה נקרתת "מאה", ועל כן צריך לומר בכל יום מאות ברוכות כדאיთ במסכת מנוחות תניא היה רב מאייר אומר חביב אדם לברך מאות ברוכות בכל יום שנאמר יועתיה ישראל מה ה' אלהיך שואל מעמך", וזאת כדי להעיצים את כוחה של השכינה הקדושה, כמו "ב' הארייז'ל בשער הכוונות", שחשכינה יורדת בכל ששת ימי החול לתוך הקליפות להעלות מהם ניצוצות קדושות, וכותב הארייז'ל בלקוטי תורה, שהסתרא אחרא כל שרשא וייניקתה היא מהדיינים, ואשרו של האדם שזוכה על ידי מעשיו הטובים שלו הוא מסיע לשכינה הקדושה שלאetz להיות בסטריא אחרא שניניקתה מדין ומעליה את הניצוצות הקדשות, וזוכה להיות נשפוע עליו מלמעלה שעיר רב של ברכה וטובה.

שפע ברכה על יקי אמרת תהילים

"תאוסף אל עמך" גימטריה "ברכה תהליים ה'", יש לפרש על פי מש"כ המודרנ שוחר טוב דוד המלך ע"ה בקש שכל האומר תהליים יהיה נחשב אצל הקב"ה כЛОמד חמישה חומשי תורה וכמו שאומרים ביהי רצון, וידוע "דד' מילואין היה" ביה גימטריה "ברכה", והיינו כמו שכתב הזהר, שכל תורהינו הקדושה כולה היא שמוטו של הקב"ה, וכן כלן על ידה למלא את שם הקדוש הו"ה ולהמשיך שפע רב של ברכה לכל העולם, כן יוכל פשוטי העם שאינם בני תורה להמשיך הברכה בע"ד המילואים שם הקדוש הו"ה, על ידי אמירות התהליים.

אורות ההלכה

**תשובות הלכתיות משלוחנו של מורנו המרא דארתא
הגאון הגדול רבי יהודה דרשי שיליט"א**

הלכות ימי בין המצרים

ש - מה הם ימי בין המצרים?

ת - ימים שבין שבעה עשר בתמוז - לתשעה באב נקראים ימי בין המצרים, על פי דברי הכתוב (וימתה א), כי "כל וודפה השעה בין המצרים". והואיל ופירושות חורבן בית המקדש ראשיתה בי"ז בתמוז וסופה בתשעה באב בו נחרב הבית, נהוגים בכל תפוצות ישראל הלכות ומנהגים של צער ואבלות, ומוחליקים מה להשלש דורות של חומרא: ימים שבין י"ז בתמוז עד ר' ריח' אב, ימים שבין ריח' אב עד שביעו שחול בו תשעה באב, וימי השבעה שחול בו תשעה באב.

ש - אלו דברים נאסרו משבעה עשר בתמוז?

ת - משבעה עשר בתמוז עד לר' ריח' אב, הנוגע להחמיר בשני דברים בלבד: איסור שימוש כלוי זור ובכלל ה ריקודים ומוחלות אפילו לבא כלוי זור, לפי שבמימים אלו שבת משוש לבינו ונחף לאבל מחולנו. וכן נהוג שלא לברך ברכת שהחינו על בגד או פרוי חדש, מפני שאין ראוי לומר על ימים קשים אלו "שהחינו והגינו לנון זהה". אולם שאור דברים כגון נישואין, אכילתבשר ושתיית יין וכו', לא אסור אלא מר' ריח' אב ואילך (כפי שיבורא במודע). כן הוא מתג בענין עדות ספר, אך מנהג בני אשכנז לאסור ביום אלם גם נישואין, ומוקצתם הוסיפו להחמיר גם באכילתבשר ושתיית יין וכן תשופות ונילות.

ש - האם מותר ביום אלו לערוך סעודות מצוה בלויין כליזמר?

ת - לא אסרו ביום אלו שימוש כליזמר אלא בסעודות של רשות, כגון ברית יצחק או חנוכת הבית, או זבד הבת, או מסיבת שידוכין (ארוסין בלשון זמננו) וככל שכך שירה שאנן בהם סעדיה כלל. אבל בסעודות מצוה לא גורו, לפיכך מותר לעזר סעודת נישואין או שבע ברכות ברובם עם איפלו בלויין כליזמר וכל ריקודים ומוחלות (בשמירת גדרי הצניעות). וכן הוא הדין לגבי ברית מילה, או פדיון הבן, או בר מצווה המתקיימת במועדה דהינו בחtnן הבר מצוה לניל שלוש עשרה שנה, או סיום מסכת, או הנאה, ולפי הנאה יש מקום להקל כולה איפלו בסעודת מלאה מלכה במוציא שבת. כן הוא מתג בענין עדות ספר, אך מנהג בני אשכנז אין להחמיר שימוש כליזמר איפלו בסעודת מצוה.

ש - מי שלא יכול לקיים את הבר מצווה בזמננו, האם יש פתרון להקל עירכת סעודה בלויין כליזמר?

ת - כאמור בר מצווה שלא בזמננו, אינה נשחתת לסעודת מצוה, ועל כן אסור לקיומה בלויין כליזמר. רם לפי הנאה, יש מקום להקל בויה, אם חתן הבר מצוה או אחד מהמוזמנים דיים באתו מעמד מסכת שלימה מן התלמוד. וכן נראה לנו שאר סעודות רשות, כגון חנוכת הבית, זבד הבן, או מסיבת שידוכין (ארוסין).

ש - האם אבי הבן יכול לברך שהחינו ביום אלו על המילה או פדיון הבן?

ת - גם בזה לא נהנו להחמי, כדי שלא יפסיד את הברכה. ועל כן מותר אבי הבן לברך שהחינו בשעת המילה או פדיון הבן. ולפי הנאה גם רשייא הוא להניח לפניו בשעת הברכה בגדי פרוי חדש וכיונן לפוטרו, ואחר כך יוכל ללבוש הבדן או לאוכל מן הפרי.

ש - האם מותר לברך שהחינו בשבת אשר בימי בין המצרים?

ת - אמנם על פי הסוד אין לברך שהחינו בכל ימי בין המצרים איפלו בשבת, מכל מקום ובינם מופסקים כתוב להקל לברך שהחינו בשבת. יש מohn שהחינו רק עד ר' ריח' אב, וש מהם שהתייר איפלו אחר ר' ריח' אב. ומנהג אחינו האשכנאים להקל בויה בס אחר ר' ריח' אב - הן לנגי פרוי חדש והן לנגי בגדי חדש. אך מנהג הספרדים להקל בויה ורק לנגי פרוי חדש, אולם בגדי חדש לא ילכשו אחר ר' ריח' אב אפילו בשבת.

ש - האם מותר ללבוש בגדי חדש ביום בין המצרים?

ת - הוואיל וכאמור אין מרכיבים שהחינו ביום אלם, אך מן מילא אין ללבוש בגדי חדש אשר בדרך כלל מביבים עליו שהחינו. ועל כל פנים מותר ללבוש בגדים חדשים משבעה עשור בתמוז עד ר' ריח' אב, ובבלד שלא ילכש אלא לאחר תשעה באב. ואם אין לו בגדי אחר, יכול ללבושו בשעת ברכת שהחינו ואח"כ ילכשו בימי החול. אך כאמור אין להתיר בויה ללבושים לספרדים, אלא בשעת שעד ר' ריח' אב בלבד.

ש - אשה מעוברת המתואווה לפרוי חזע, או חוליה אשר יומל להתקזק באכילת אותו הפרי, האם רשאים הם לאכולו ביום בין המצרים ולברך עליו שהחינו?

ת - מותר להם לאכולו ביום בין המצרים אף ביום החול ואינם צריכים להמתין עד השבת. וכן רשאים הם לברך עליו שהחינו בשעת אכילתמו.

ליקים בנו חכמי ישראל

הציבור מתקבץ להעתיד בתפילה עבר
הר"ג יוסף דהאן שליט"א בז רחל
בתווך שאר חולין עמו ישראל
והו אל כביך לא ימאס את תפילותינו.

ב"ק האדמו"ר ועט"ר

רבי אלעזר אבוחצירה
צ"קלה"ה

מוסר השכל שנשמע מפי
ב"ק האדמו"ר רבי אלעזר אבוחצירה צזוקלה"ה והוא בא בספר
"פרקota אלעזר"

עבודת ה' בתורה ותפילה

טוב אחרית דבר כשראשיתו טוב

רבינו דבר על הדריכים בהנאה בעבודת הש"ית ובשיטות הקיימות, יש שהעיקר אצלם למידת התורה ועסוק התורה, ואין מקדשים זמן מספיק אפילו ל תפילה כראוי, וכי"ש למידת המוסר, או זמן להתבזבז ברעינו ומחשבותיו ומה מטרתו בעולם, ולחשוב על אהדותו וגדרתו ורוממותו של הש"ית, וכך הם חיים את כל החיים, מאידך יש אנשים שהעיקר אצלם זה התבזבזות ולימוד מוסר ולהשיקו הרבה מהומן בתפילות.

ורבינו אמר, שני הדריכים טובות, רק כל דרך בפני עצמה ראוי בתקופת אחריות חי ה אדם, ורבינוabis ביטס דבריו ע"פ מגמי בברכות דר' ליב"ב על מ"ש במסנה חסידים הראשונים היו שוחין שעה אחת ומופלון כדי שכוכנו ליבם לאביהם שבשמים, ושם בגמי תניא נמי הכי המופלן כרך שישחה שעה אחת קודם תפילתו ושעה אחת אחר תפילתו, קודם תפילתו מנין? שנאמר אשר יושבי ביתך, לאחר תפילתו מנין? דכתיב אך צדיקים יודו לשנק ישבו ישרים את פניך, תיר' חסידים הראשונים היו שוחין שעה אחת ומופלון כדי שכוכנו שעה אחת, וחוזרין ושוחין שעה אחת, וכי לאחר שוחין תשע שעות ביום בתפילה, תורהן היאך משטרת, ומלאכתן היאך נשעית? אלא, מתוך שחשידים הם, תורהן משתמרת, ומלאכתן מותברת.

ורבינו שאל עד שהגמי שאלתך על תורהן היאך משתמרת היה לגמי לשאול יותר, ככל מתי הם הטפiko ללימודם בלבד, ולא לשאל מתי היה היו צרכים להשיקו סבב התפילה לבד, ולא לשאל מתי היה להם לשمر את התורה שבמה.

ואמר רבינו הגמי מדברת על חסידים הראשונים שכן היה מנהגם, לא בחסידים שהתחילה לבנות את חייהם על דרך זו, שיעיר עיסוקם והשיקעת זמנה היה בעיקר מסבב לתפילה, אלא הגמי מדברת על חסידים שרוב חייהם ועיקר עיסוקם היה בעסק התורה, ובאותם זמנים שעסקו בתורה השקיעו בחALK התפילה רק הזמן שצריך על פי הדין, אלא שבסוף ימיהם היו אוטם חסידים השותוקה נפשם להתקדש להיות דבקים במחשבה ברוממות וגדלות הש"ית ולהקדיש את עיקר המחשבה בדברים הרוחניים האלו לדבק מוחשבתם יותר בש"ית ובעיקר על ידי התפילה, ולשם כך נדרש מהם להשיקו זמן ניכר מהימנה שזכה בתשע שעות, והם היו צריכים להשיקו זמן לקיים הגורג באכילה ושינה ושר עניינים, הרי שאם נחשב לא ישייר להם זמן מספיק פניו כדי לעסוק בתורה, ואם יאלצו באותה תקופה להפסיק את עסוק התורה ריש שהם יגורור שם ישחו גם מה שכביר ידע ולמדו בריבו השנין שעסוק בה, כיון שכך, ההנאה בהתורה הקדשה: שאם אדם מרחיק עצמו מלימודה גם היא מתהתקתק ממנה עד כדי שמתהיל לשכוח את תלמידו, וכמו שאמרו, שאמורה תורה אם תעזבני יום עזבך יומאים (ירושלמי סוף ברכות) ואם כן אם עסוק התפילה רק לך להם זמן רב במשך הימים הרי זה היה מאלץ אותן להימנע מעסוק בתורה, הרי שאז יהיו במצב שהתורה גם תעוזב אותן ישכחן מה שכביר למדוד וידעו, וכן שאלת הגמי וכי מאחר ששוחין תשע שעות היאך תורהן משתמרת? ועל כך הגמי עונה מותן מותן שחשידים הם

תורתן משתמרת, ואם הנידון ריק היאך משתמרת? שמע מיניה שיין כבר בני תורה והיה להם ידיעת התורה, רק הדאגה היא להמשיך לשומר מה שכביר קיים אצלם. ש"מ שהגמי מדברת על חסידים שכביר עסוק בתורה ברוב חייהם והיה להם דיעת בכל חלקי התורה, ומה שהם צרכיס, אלה הותר להם לנחות בסוף חייהם להשיקו מזומנים זמן ניכר בשבייל ענין התפילה ואלו מבטח להם ג"כ שתורתן שכביר רכשו אותן תשאר משומורת, אבל להתבזבז את החיים על דעתך שאת עירק הזמן להשיקו בתבזבזות ותפילה ואילו עסוק התורה היה כדבר טפל ומשנה, אלו אינם ראויים להזכיר בכלל חסידים הראשונים שהיו ראויים שתורתן תשמר ומלאתן תתרבעך כמו שהובא שם בגמי.

חי רצון שזכות הצדיק שהחיה לאלת כל הsharp

עמי במחיצתי גן עדן

וקני החסדים שנקרו אל מיטתה החוללה היו נרגשים. החסיד בן השמונים ושבע, שכוב על ערש' דודי, ביקש לגותם סוד שנשא בתוכו שניים רבים. הוא חש כי כוחותיו אזהרים וכי הוא עומד לעזוב את העולם.

ר' חיים יהושע היה תושב העיר גלבוב שבאוקראינה. אבי, ר' אברהם הוזקן בעל התניא ושל בנו, אדמורי האמציעי, הוא התגורר עם משפחתו בכפר קטן ליד קליסק, במחוז ויטבסק, וחינך את בניו להתרפנס מעמל כפה. ממרין נתע בהם מידות טובות, ובמיוחד את מידת הכנסת אורחות.

בימים ההם עלה על כס השלטון ברוסיה הצאר ניקולאי הראשון, שהיה ידוע בהחס וקשה ליהודים. גנותו רבתה גור על היהודים, אך האכזרית מכולן הייתה גורת הקנטוניסטים. ילדים רבים נחטפו מהיק אימותיהם ונשלחו למחנות הצבא, כדי להשיכה מהם את יהדותם.

הצאר קבע מכסה של ילדים שנגייסו בכל שנה, ועל רקע זה התפתחה תופעת ה'חווטפים', הללו היו ה'חווטפים' לדי יהודים, ומתקבלים תשלום נכבד בעבור כל ילד.

בשנת תקצ"ג (1832) נסתער אל הרב הצעיר, ס"מ ר' חיים' הצעיר, לאחר שאישיב את נשותי ליווגה, תעמדו לד' קברי ואמרו: 'כבוד' קדשת אדמורי הוזקן וחותן אדמורי האמציעי, ננד עבדך חיים יהושע בן אסתר מת, וביקש ממנו להזכיר את הבתחן שהבטחתה לו, עמי במחיצתי'...

'עתה מבקש אני מכם, חברי הקרים', ס"מ ר' חיים יהושע, 'כי לאור שאישיב את נשותי ליווגה, תעמדו לד' קברי ואמרו: 'כבוד' קדשת אדמורי הוזקן וחותן אדמורי האמציעי, ננד עבדך חיים יהושע בן אסתר מת, וביקש ממנו להזכיר את הבתחן שהבטחתה לו, עמי במחיצתי'...''

שנתים לאחר מכן, בלילה חורף בשנת תקצ"ה, בשעה מאוחרת, נשמעו דפיקות על דלת בית. בפתח עמדו שני יהודים. שלג כיסה את מעליהם החורפים, והם ביקשו להתחמס מעט ולשות משקה חם. הגשתי לפניהם גם ארוחה קלה לסעוד את לבם, ובניתים יצאת אל הרפת לעוניון כלשהו.

פטאות קלטו אווני בכி של ילד. משתחמתם קראתי: 'מי שם?'. קול דק של ילד ענה לי: 'אנין, בנימין, הלכתי בעקבות הקול, והגעתו לכתה החצר, שבה חנתה עגלת החורף של אורחתי. בתוך העגלת גילהתי לתדהמתי שני ילדיםocabים באזוקים, האחד ישן והשני מייביך.'

'ברגע זה קלטהי כי אורחוי אינם אלא ה'חווטפים' היהודים. שחררתי מיד את הילדים ולקחתי אותם אל ביתו של אחיו, מיכאל, שהתגורר בחצר הסמוכה. רק אז עלתה מחשבה בעלי כי החוטפים עלולים לקחת גם את ילדי. מיהרתי לחזור בהעמידי פנים כי לא אירע דבר.'

'כשנכנסתי ונחרדתי לדאות את אחד האוחחים ישב עם בני. כשראה אותי אמר: 'ילד נבון הילד. ומה עשה שני ילדי יצאו מuditם, ואני מוליך אותם אל רופא מומחה למחלות נפש...''

הרבות והמוועצה הדתית מחלקת המקוואות

"מקווה ישראל ה'"

בגיל ובחדוה אנו מבשרים
לציור הרחוב על פתחת

מקווה טהרה לנשים

בשכונות נווה זאב רח' מי מרום 3

שעות הפתיחה הן כל המקוואות בעיר

מס' הטלפון במקווה: 08-6816246

בדבר פרטיים/ שאלות ניתן לפנות
למח' המקוואות 08-6204003

כולי תפילה ותקווה
שבועה"י נמשיך לדאג
לשיפור שירותי הדת בעירנו ה'ק'

ברכת התורה והטהרה

יהושע (שוקי) דMRI
מומנה המועצה הדתית בא"ר שבע

בית דין צדק לעניינו ממונות
ש"י הרבות והמוועצה הדתית בא"ר שבע
לפרטים: הרב אלעזר ביטון שליט"א
טלפון: 052-7670510

שבת שלום!

"בתוך כך נכנס הביתה מיכאל אחי, שהיה איש חסן. לאחר שטיפל בילדים והשאר אותם בכיתו, עם לדי, בא לראות מה עשה אצל. בזעם רב שמע את דברי האותה והזעך לעומתו: 'חווטפים שכמותכם! הסתלקו ברגע זה מן הבית!'

"חברו של האורח ניסה להיתם ופנה אל ייוזו: 'בה נלק מכאן. הם אינם יכולים להבין את צורך על הילדים המשכנים שלהם.' השנאים עזבו את הבית, אך מיד חזרו, כאשרויל כי הילדיים אינם אini ואחיהם חביבנו מולם, ומארם הבינו כי לא יוכל לעשות דבר, ומוטב שישתלךם מהמקום.

"חודש לאחר מכן ביקר אחיו בליבואויטש, ומספר לרבי 'ביחיות' על הילדים שניצלו. פניו הרבי צהלו מואשר, והוא לו להסיך גודל אותו אցלו במשך שנה, ולאחר מכן לחשיכם לבתיהם. וכך עשה.

"מאז אותו מעשה בערה בי התשובה לפדות ילדים חוטפים. בביקורי הבא אצל הרבי סיירתי לו על רצוני זו. הרבי היה מושך והדרך אומי בפיירוט כיצד לפועל. בשבע השנים הבאות הקדשתי למשימה הזאת בשלושה או ארבעה מושדים בשעה, ובפרקיהם הצלחתי להציג נפשותרכות. يوم אחד נחפסתי, וכמעט חרצו את דני למוות, אך בדרכ נס ניצלי.

"שבשתם לאחר מכן אל הרבי וורה לי לעבור לעיר גלוכוב ובירכני בארכותיים, ופתאום הוסיף: 'עמי במחיצתי'. הרבי הבטיח לי שאזכה לשכנון עמו בעולם העליון.

"עתה מבקש אני מכם, חברי הקרים', ס"מ ר' חיים יהושע, 'כי לאור שאישיב את נשותי ליווגה, תעמדו לד' קברי ואמרו: 'כבוד' קדשת אדמורי הוזקן וחותן אדמורי האמציעי, ננד עבדך חיים יהושע בן אסתר מת, וביקש ממנו להזכיר את הבתחן שהבטחתה לו, עמי במחיצתי'..."

בלחים ורטובות מדמעות נפרדו מכמוני החסידים. למחורת הספק ר' חיים יהושע להתפלל תפילה שחרית בדעה צוללה, ולאחר שהנניה גם תפליין של רבינוותם, עצם את עיניו והחדר את נשותנו.

את הסיפור סיפר החסיד ר' דב'זאב מקרטיננסלב, אשר באותם ימים בא לעיירה גלוכוב בשליחות אדמורי מהירש. כאשר קרא ר' חיים יהושע לזכני החסידים, ביקש שיקרא גם לו, וכן זכה להיות נוכח באותה צוואה מרגשת.

"מילאנו את בקשתו, ובמנין חסידים הכרנוו ליר' קברו את הדברים שם בפנים. קרוב לוודאי ר' חיים יהושע כהה להבטחה נדירה כזו בזכות התעסקותו בפדיון'שביים', ס"מ ר' דב'זאב.

לעלוי נשמה
הרב יוסף שלמה טרייק זצ"ל
בר עלייה ז"ל
הרבינית רחל טרייק ע"ה
בת סמי ז"ל
ת. ג. ב. ה.